

מ"י 33711/10/18 - מדינת ישראל נגד מוריס אבוהי, סופי אלן אבוהי

בית משפט השלום בירושלים

מ"י 33711-10-18 מדינת ישראל ואח' נ' אבוהי
תיק חיצוני: 256101/2018

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
מבקשים
נגד
חשודים
מדינת ישראל ע"י עו"ד משה יחזקאל
1. מוריס אבוהי, 2. סופי אלן אבוהי ע"י ב"כ עוה"ד אורי
קורב

החלטה

החלטה

1. ביום 19.9.19 ניתנה על ידי החלטה בבקשה להארכת תפוסים שהוגשה על ידי המבקשת לפי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**"). במסגרת החלטה נעתרתי לבקשת המבקשת באופן חלקי והוריתי על הארכת התפוסים שנכללו באותה בקשה וכן בבקשה מאוחרת יותר שצורפה לבקשה המקורית והתייחסה לצידוד המעבדה שנתפס ברשות המשיב (ראו סעיף 1 בהחלטה מיום 19.9.19).

2. המשיבים לא השלימו עם החלטה זו והגישו ערר לבית המשפט המחוזי.

ביום 11.11.19 ניתנת החלטת בית המשפט המחוזי (כב' השופט עודד שהם בעמ"י 24484-10-19 אבוהי ואח' נ' מדינת ישראל).

3. במסגרת החלטתו קיבל בית המשפט המחוזי את הערר שהוגש מטעם המשיבים באופן חלקי והורה על החזרת הדיון לפניי בשני עניינים להשלמת טיעונים ומתן החלטה מנומקת:

א. הכרעה בזכויותיה של העוררת ביחס לרכוש המשותף - ובכלל זה דירת מגורים בשדרות חן בתל אביב (להלן: "**דירת המגורים**"), הבניין ברח' גיסין בפתח תקווה (להלן: "**הבניין**"), אשר נרכשו טרם תקופת העבירות, והדירה ברחוב הוברמן שהתקבלה בירושה טרם מועד ביצוע העבירות המיוחסות למשיב (להלן: "**דירת הירושה**");

ב. צידוד המעבדה.

4. ביום 03.12.19 פנה ב"כ המשיבים וביקש ליתן החלטה בסוגיות המפורטות לעיל לאחר שהצדדים ישלימו טיעוניהם בכתב בעניינם אלה.
5. לאחר שעיינתי בהתייחסויות שהוגשו מטעם הצדדים לסוגיות האמורות להלן תובא הכרעתי.
6. אולם בטרם הכרעה אשוב ואבהיר, כי הכרעתי בדבר זכויותיה של המשיבה ניתנת במסגרת הליך של בקשה להארכת תפוס שהוגשה על ידי המדינה. המשיבה, וגם המשיב, מתנגדים לבקשת המדינה להמשיך החזקת התפוסים וטענות המשיבה הועלו במסגרת דיונית זו. הטענות העובדתיות שהועלו על ידי המשיבים, אינן נתמכות בראיות ובתצהירים. אדגיש כי ההליך נשוא החלטתי המקורית, הרף הראייתי הנדרש לביסוסן של עילות תפיסה הינו חשד סביר.
7. עוד ראוי להדגיש כי אין חולק על כך שהמשיבה איננה חשודה בעבירות הנחקרות והמיוחסות למשיב וממילא לא קיימת עילה תפיסה וחילוט בייחס לחלקה ברכוש.
8. המבקשת סבורה כי על המשיב והמשיבה חל חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973. לטענת המבקשת, המשיבה והמשיב, שנישאו בשנת 1987, כפופים להסדר איזון המשאבים הקבוע בסעיף 4 לחוק יחסי ממון בין בני זוג וכי אין להחיל על בני הזוג, בשלב זה, את דוקטרינת השיתוף בנכס ספציפי.
9. לעומת זאת, ב"כ המשיבים טוען כי קיומו של הסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון בין בני זוג, איננו מאיין קיומו של שיתוף ספציפי בנכסים מכוח הדין הכללי. לטענת ב"כ המשיבים על כלל הנכסים, לרבות החברות בשליטתו של המשיב, חלה חזקת השיתוף. לפיכך, משהמשיבה איננה חשודה בעבירות ולא קיימות עילות תפיסה בייחס לזכויותיה ברכוש המשותף שנתפס, יש להורות על שחרור חלקה ברכוש התפוס.

דין והכרעה

דירת המגורים:

10. חזקת השיתוף היא חזקה נורמטיבית ראייתית וחזקה זו מתקיימת אף לאחר חקיקת חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג 1973. יצוין עוד בהקשר זה, כי בפסיקה נקבע כי חזקה תמשיך לחול בייחס לנכסים ספציפיים, כגון דירת מגורים. בפסיקה שתובא להלן, נקבע כי דירת מגורים היא נכס ספציפי עליו חלה חזקת השיתוף. בהקשר זה אפנה במיוחד לע"א 7750/10 בן גיאת נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו 11.8.2011) במסגרתו תמצת בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) את ההלכה הנוהגת בעניין תחולתה של חזקת השיתוף בדירת מגורים: "נכונות בית המשפט להכיר בהלכת השיתוף בנכס ספציפי - מכוח חזקת השיתוף, שהיא חזקה נורמטיבית-ראייתית פרי ההלכה הפסוקה - יפה במיוחד לגבי דירת המגורים של בני הזוג, שהוגדרה לא אחת בפסיקה כ"גולת הכותרת של חזקת השיתוף" (ע"א 806/93 הדרי נ' הדרי, פ"ד מח(3) 685, 690 (1994)) או כ"נכס המשמעותי

ביותר של בני הזוג ולעיתים אף היחיד" (עניין אבו רומי, בעמ' 183; בע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית פ"ד נט(1) 665, 670 (2004)). זאת, גם במקרים בהם דירת המגורים הובאה לנישואין על ידי אחד מבני הזוג (ע"א 7687/04 ששון נ' ששון, פ"ד נט(5) 596, 615 (2005); בע"מ 4951/06 פלוני נ' פלונית (לא פורסם, 14.6.2006)).

11. זאת ועוד, בייחס למשמעותה של זכות הנובעת מחזקת השיתוף, נקבע בפסיקה כי מדובר **בזכות מעין קניינית** (ראו סעיף 24 לחות דעתו של כבוד השופט י' עמית בעניין **בן גיאת; ע"א 3002/93 בן צבי נ' סיטין**, פ"ד מט(3) 5 (1995); **ע"א 3352/07 בנק הפועלים נ' הורש** (לא פורסם, 4.9.2008)).

12. לפיכך, המבקשת נהגה נכון בכך שביחס לדירת המגורים, הסכימה לצמצם את התפיסה אך לחלקו של המשיב בלבד, כעולה מסעיף 42 לטיעוניה. וכך אני מורה.

הבניין ויתר הנכסים:

13. **באשר לבניין**, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, טענות הצדדים, והתלבטתי רבות, לא מצאתי מקום לשנות מקביעתי הקודמת וזאת ממספר טעמים שיובאו להלן.

14. ראשית, דומה שבניגוד לדירת המגורים, שהוכרה כנכס ספציפי מובהק כעולה מהפסיקה שהוזכרה לעיל, על הבניין לא חלה לטעמי הלכת השיתוף בנכס ספציפי אלא הסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון בין בני זוג. בהקשר זה, אציין כי בייחס לבניין, מטיעוני ב"כ המשיבה לא עלה כל נתון שיש בו כדי ללמד על אותו דבר מה או על אווירת שיתוף בייחס לבניין, כי אם ההיפך כפי שיפורט עוד להלן.

15. שנית, הבניין אינו רשום על שמו של המשיב אלא על שם חברה בבעלותו, כאשר אף החברה חשודה בביצוע אותו עבירות המיוחסות למשיב.

לנוכח האמור, יצוין, וכפי שעמדתי על כך בסעיף 30 להחלטה מיום 19.09.19, בייחס לבניין קיימת עילת תפיסה כפולה - הן מכוח פקודה, באשר חלק מהעבירות בוצעו בבניין והן מכוח חוק איסור הלבנת הון, באשר התפיסה הינה תפיסה לצורך חילוט בשווי עבירה לפי סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון.

16. שלישית, לבני הזוג נכסים שונים, לרבות נכסי נדל"ן, אשר רשומים על כל אחד בנפרד ועל שם שניהם ביחד. דברים אלה, מבוססים על הודעתה של המשיבה מיום 04/11/18 (שורות 55-60) ממנה עולה כי קיימת דירה במילאנו שבאיטליה על שמה בלבד ונכס נוסף (בית חד קומתי) על שמה ועל שם המשיב. בהודעתה האמורה, הבהירה המשיבה בעצמה כי אין לה קשר לבניין (הודעתה הנ"ל שורות 77-81). לנוכח האמור ייקשה לראות בבניין נכס ספציפי עליו חלה הלכת השיתוף מכוח הדין הכללי, כפי שטוענת המשיבה כעת.

17. רביעית, הטענה כי הבניין נרכש במימון דירה משותפת אחרת שמכרו המשיבים היא אכן טענה ראויה לבדיקה, אלא

שבשל זה, מדובר בטענה לא מבוססת. על פניו, טענה זו נסתרת, באמצעות המסמכים שצירפה המבקשת לטיעוניה והנתונים שפורטו בסעיפים 32-36 שם. בהקשר זה אוסיף, כי עיינתי בטיעוני ב"כ המשיבים שפורטו בהרחבה סעיפים 11-21 ואינני סבור שיש בטיעונים אלה כדי ללמד על אותו "דבר מה נוסף" הנדרש לצורך ביסוס הלכת השיתוף בנכס ספציפי. כמפורט לעיל, הטענה לערוב נכסים לצורך רכישת הבניין, בשלב זה, אינה נתמכת בראיות של ממש. כך, הן משום שטענות המשיבה הן טענות עובדתיות שיש להכריע בהן לאחר שמיעת ראיות והן משום שהמשיבה בעצמה טוענת מפורשות בהודעתה שאין לה קשר לבנין האמור (שורות 80-81).

18. הוא הדין גם באשר ליתר הנכסים הרשומים על שם המשיב, סכומי כסף על שם העסק או חברה בבעלותו ובשליטתו של המשיב וכן בייחס לדירת הירושה (ברחוב הוברמן) שחציה רשומה על שמו של המשיב וחציה האחר על שם אמו של המשיב. כשלעצמי, אני סבור שיש טעם בטענות שהעלה ב"כ המשיבה בדבר תחולתה של דוקטרינת השיתוף על כלל הנכסים התפוסים. כך במיוחד לנוכח תקופת הנישואים הארוכה. חלוקת התפקידים בין המשיב למשיבה לטובת התפתחות התא המשפחתי ועוד שיקולים רבים שפורטו בהתייחסות שהוגשה לעניין זה מטעם ב"כ המשיבים. כך גם לנוכח מגמת הפסיקה הקיימת בנושא זה. דומה כי פסק הדין המזוהה יותר מכל עם המגמה החדשה הינו פסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין בבע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית (פורסם בנבו): **"מהו אפוא שיעור הדברים? רוח העידן, פתיחת הדלתות לגישה שאינה "פורמאלית" בלבד הנאחזת ברישום הנכס, אלא בוחנת מצבים חברתיים ואישיים למהותם, מרחפת על פני הפסיקה זה שנים באשר לשיתוף הנכסים גם לגבי נכסים שנרכשו לפני הנישואין, ובייחוד דירת המגורים. ועם זאת בין המנסחים את גישתם על בסיס רעיוני ערכי ובין המייסדים אותה על בסיס הסכמי יסכימו לדידי למצער כי בסופו של יום אין מנוס מבדיקת נסיבותיו של כל מקרה לגופו כראוי, על-פי הפרמטרים שתוארו בפסיקה שצוטטה לעיל, לשם יישום נאות, ולא זה המקום להידרש לפרשנות סעיף 4 לחוק יחסי ממון בין בני זוג".** ראו בהקשר זה גם מאמרו של פרופ' שחר ליפשיץ **"החלת השיתוף הספציפי מכוח הדין הכללי על נכסים מלפני הנישואים ועל ירושות ומתנות בעידן של חוק יחסי ממון"** הון משפחתי א 2 (נובמבר 2014).

19. אלא שלטעמי הטענות העובדתיות שהועלו על יד ב"כ המשיבה אינן יכולות להתברר במסגרת של התנגדות להליך של בקשה להארכת החזקת תפוסים מכוח סעיף 35 לפקודה. הטענות העובדתיות המבססות את הדוקטרינה הפסיקית של שיתוף בנכס ספציפי צריכות בירור והוכחה. חזקה זו כפי שהיא ניתנת להוכחה לצורך ביסוס וקביעת זכויותיה של המשיבה, כך היא ניתנת לסתירה. יש להניח שבהליך זה, המשיב איננו מתנגד לתחולת הדוקטרינה, מטעמים מובנים, אך המדינה היא צד להליך המחזיק כדין בנכסים, ומכאן הצורך בבירור הראייתי. לנוכח האמור, דומה שהאכסניה המתאימה לבירור העובדות איננה הליך זה של בקשה להארכת החזקת תפוסים. לפיכך, אני סבור שזכויותיה של המשיבה בכלל הרכוש התפוס צריכות להתברר במסגרת הבקשה לחילוט בו נערך בירור עובדתי וראייתי_על ידי חקירת הטוענים לזכות ברכוש.

ציוד המעבדה

20. הבקשה בייחס להארכת החזקת התפיסה של ציוד המעבדה, אכן הוגשה באיחור מה מהבקשה המקורית להארכת תפוסים. עם זאת, לאחר שנתי דעתי למכלול השיקולים, אני סבור שאין מדובר בפגם היורד לשורו של עניין. כך

במיוחד לנוכח העובדה שהמבקשת פנתה בבקשה להארכת החזקת התפוסים (ציוד המעבדה) טרם שניתנה החלטה בכלל התפוסים. בעניין זה, יש לציין כי בשורה של פסקי דין קבע בית המשפט העליון כי אף אם הבקשה להארכת התפוסים הוגשה באיחור, באיזון הנדרש ובנסיבות המתאימות, ניתן להיעתר לבקשה (בג"צ 2393/91 פרידנברג נ' שופטת השלום בתל אביב - פורסם בנבו). ראו בהקשר זה גם את בש"פ 998/05 קחבר פפיסמדוב נ' מדינת ישראל (ראו בעיקר פסקה ו'5 להחלטה). בנסיבות אלה, אני סבור שיש להיעתר לבקשה. וכך אני מורה.

21. בנסיבות האמורות, בייחס לדירת המגורים, בהסכמת הצדדים, התפיסה תצומצם אך לחלקו של המשיב וחלקה של המשיבה ישוחרר לאלתר. בייחס ליתר התפוסים לא מצאתי לשנות את היקף התפיסה ואני מורה, איפוא, על הארכת החזקה בתפוסים עד ליום 1.8.20, וזאת בהתאם להסכמה אליה הגיעו הצדדים בייחס לכלל התפוסים בתיק זה.

22. המזכירות תשלח עותק מהחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' אדר תש"פ, 06 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.